

La resposta al Constitucional

ANÀLISI

Josep-Lluís Carod-Rovira
Vicepresident del govern de la Generalitat

Full de ruta

Per Catalunya, una passa endavant,
Joan Salvat-Papasseit

La sentència contra l'Estatut és encara més dura d'allò que el resum inicial indicava. La voluntat catalana ha estat passada per l'adreçador homogeneïtzador, unificacional, unilingüe i antidemocràtic. El tribunal ha segregat la Constitució, ha suplantat el legislador i ha insultat el poble català. Espanya ja té l'estat que volia i tal com el volia, amb els catalans com a contribuents de primera i ciutadans de segona. Nosaltres, però, volem ser-hi, en aquestes condicions tan desavantajades en tots els àmbits? Si fem cas del sentiment majoritari expressat dissabte en la manifestació, tot fa pensar que no.

La cita del passeig de Gràcia ja és un referent històric d'un canvi de mentalitat, perquè molta gent ja ha abandonat la raixa de l'autonomia per abraçar el seny de la sobirania. Banderes de països molt

diversos feien costat a la catalana, com a mostra de la Catalunya d'avui i que els nous catalans procedents de la immigració no oblidaven la seva terra d'origen. Alhora, era el primer cop que la comunitat catalana es coordinava en una acció internacional, a Europa i Amèrica, sovint davant la representació diplomàtica espanyola, com a rebuig a la sentència i compromís amb la nació catalana i el seu dret a decidir. Fracassada la via autonomista, ara també el federalisme ha naufragat contra les roques d'un tri-

“És imprescindible la convocatòria d'una assemblea de parlamentaris”

bunal que l'únic cop que esmenta el mot *federal* és per prohibir-lo. El federalisme, doncs, també ha estat declarat inconstitucional.

I ara, què cal fer? S'acosta una etapa d'alta conflictivitat competencial i de tensions inevitables

amb l'Estat, el qual haurà de fer complir la sentència. En aquestes condicions ens equivocarem si menystenim l'únic que tenim: l'Estatut retallat, amb totes les institucions i els principis que encara s'hi configuren. La Generalitat és el nostre Estat i és la Generalitat des d'on haurérem de fer cada pas de cara al futur. Dissabte, el poble va estar a l'altura de la història. Hi estaran, ara, els partits i els seus dirigents?

Crec que és imprescindible la convocatòria d'una assemblea de parlamentaris, amb tots els representants catalans al Parlament de Catalunya i a l'Europeu, al Congrés de Diputats i al Senat, en paral·lel a una assemblea de municipis, on s'hauria de pactar un programa mínim de transició, amb mesures legislatives i de reforçament dels instruments d'oposició jurídica a la sentència. El programa hauria de formar part de la proposta electoral dels partits catalanistes i caldria actuar-hi de forma conjunta i coherent en totes les cambres,

La multitudinària manifestació del 10-J va aplegar un milió i mig de persones, dissabte ■ JOSEP LOSADA

sense oblidar la realització de gestos simbòlics que permetessin visualitzar tota la força dels diputats i diputades escollits a Catalunya, actuant unitàriament.

Perquè sigui creïble la voluntat d'acció conjunta, els partits podrien comprometre's a cedir la presidència del Parlament a l'oposició, signant de l'acord, que no formés part

del futur govern. Seria un gest d'unitat, maduresa i responsabilitat nacional que, sens dubte, la ciutadania valoraria favorablement, perquè inspiraria confiança i ànims a tot-hom. Si la complexitat de la situació així ho requereís, no hauria de descartar-se un govern de concentració nacional, capaç de conduir tot el procés de transició, que hauria de culminar el 2014, al final de la legislatura, en la convocatòria d'un referèndum on poguéssim decidir el futur de les nostres relacions amb Espanya i els altres països del món.

Fracassades totes les vies per trobar solució a les necessitats de Catalunya, només en resta una per experimentar i que depèn només de nosaltres mateixos: la independència. Amb l'acceleració del procés històric produït els darrers anys, no podem esperar ni fer esperar més. Hi ha massa temps perdut i massa frustració acumulada.

Quan un poble surt al carrer no pot haver-hi una nova decepció, per por, dubtes o incapacitat. El poble ha començat a caminar de l'Estatut cap a l'Estat. Qui l'acompanya, fent passar el país per sobre de les properes eleccions? ■

Òmnium insta els partits a no acatar la sentència

■ Manté que el poble va llançar un missatge clar i contundent als polítics

Redacció
BARCELONA

La presidenta d'Òmnium Cultural, Muriel Casals, sosté que el poble es va pronunciar clarament dissabte durant la històrica manifestació a Barcelona i va llançar una idea clara i concisa als partits: que no acatin la sentència del Tribunal Constitucional (TC). “Diria que els polítics poden i han de negar-se a tornar enrere”, va afir-

mar Casals ahir en una entrevista a Catalunya Ràdio. La presidenta de l'entitat va reconèixer que aquesta desobediència serà complexa i complicada d'articular, però els partits ho han d'intentar de totes les maneres, perquè és un “mandat” directe dels ciutadans.

En aquest sentit, va subratllar que les formacions estan en una cruïlla en què han d'escollir entre la ciutadania o ser “lleials” a unes lleis que el mateix poble rebutja, com es va demostrar durant la manifestació. Casals també va criticar durament l'actuació dels magistrats del

Constitucional en tot el procés: “Crec que aquest tribunal ha fet un molt mal favor a la democràcia espanyola, perquè ha deslegitimada una institució molt important”.

Demanda d'unitat

Muriel Casals va demanar a les formacions polítiques que es posin d'acord per anar juntes a Madrid: “És inevitable que hi hagi un front comú”, va comentar la principal representant d'Òmnium, que considera que la resposta ha de ser conjunta, perquè “no hi ha diferències gaire grans entre els partits pel que fa a la defensa del catalanisme”.

Muriel Casals i l'expresident d'Òmnium, Jordi Porta, durant la manifestació ■ PERE VIRGILI

Aquesta unitat, però, es preveu bastant complicada, almenys pel que fa al que s'ha vist aquests primers dies.

Casals va destacar que la manifestació havia estat un gran “èxit” i va de-

fensar que, tot i que es van sentir un munt de proclames sobiranistes, no va ser un acte independentista. “Hi havia independentistes, autonomistes, federalistes i segurament també algunes persones que

aposten per la unitat d'Espanya. Sobretot era una manifestació a favor de la democràcia”, va rematar. Tot i això, va admetre que la sentència ha servit per “estimular” el sentiment independentista. ■